01/05/2023

Πανηγύρισε ο Ιερός Ναός της Θείας Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Χριστού Λέρου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Λέρου, Καλύμνου και Αστυπαλαίας

Με ιδιαίτερη λαμπρότητα πανηγύρισε ο Ιερός Ναός της Θείας Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Χριστού Λέρου την Κυριακή των Μυροφόρων.

Πλήθος ευσεβών πιστών προσήλθε στον περικαλλή Ιερό Ναό για να μετάσχει των Ιερών Ακολουθιών, του Όρθρου και της Θείας Λειτουργίας, προεξάρχοντος του Θεοφιλεστάτου **Επισκόπου Στρατονικείας** κ. Στεφάνου, συμπαραστατουμένου υπό του εφημερίου π. Νικοδήμου Φωκά, ο οποίος άγει τα ονομαστήριά του (Νικόδημος, ο καθελών εκ του ξύλου το του Χριστού άχραντον σώμα. Νικόδημος ο

νυχτερινός μαθητής του Ιησού).

Ο Θεοφιλέστατος και όλο το εκκλησίασμα ευχήθηκε στον εορτάζοντα π. Νικόδημο, Πρωτοπρεσβύτερο του Οικουμενικού Θρόνου και Αρχιερατικό Επίτροπο εν Λέρω, έτη πολλά, υγιεινά και καρποφόρα.

Επιμέλεια-φωτογραφίες: Γεώργιος Ι. Χρυσούλης, γραμματεύς Ιεράς Μητροπόλεως Λέρου

Χριστῷ φέρουσιν αἱ Μαθήτριαι μύρα, ἐγὼ δὲ ταύταις ὕμνον, ὡς μύρον, φέρω.

Μυροφόρες είναι οι γυναίκες που ακολουθούσαν τον Κύριο μαζί με τη Μητέρα του, έμειναν μαζί της κατά την ώρα του σωτηριώδους πάθους και φρόντισαν να αλείψουν με μύρα το σώμα του Κυρίου. Όταν δηλαδή ο Ιωσήφ και ο Νικόδημος ζήτησαν κι’ έλαβαν από το Πιλάτο το δεσποτικό σώμα, το κατέβασαν από το σταυρό, το περιέβαλαν σε σινδόνια μαζί με εκλεκτά αρώματα, το τοποθέτησαν σε λαξευτό μνημείο κι’ έβαλαν μεγάλη πέτρα…

Η τρίτη Κυριακή από του Πάσχα είναι αφιερωμένη στις αγίες Μυροφόρες, οι οποίες φρόντισαν μαζί με τον Ιωσήφ από Αριμαθαίας και Νικόδημο τον νυχτερινό μαθητή, για την ταφή του ακηράτου σώματος του Κυρίου μας.

Θέλοντας έτσι να τιμήσει την εξαιρετική αφοσίωσή τους στο Χριστό, όπως και τον ηρωισμό τους, καθ' ότι δεν ήταν εύκολο εγχείρημα να ζητήσουν για ταφή το σώμα ενός καταδικασμένου για το κακούργημα της εσχάτης προδοσίας.

Η επίσημη κατηγορία κατά του Χριστού ήταν ότι ανακήρυξε τον εαυτό του βασιλέα, «λέγοντα εαυτόν Χριστόν βασιλέα είναι» (Λουκ.23,2). Για τούτο και οι δήμιοι στρατιώτες έγραψαν σε επιγραφή επί του σταυρού «της αιτίας αυτού επιγεγραμμένη, ο βασιλεύς των Ιουδαίων» (Μαρκ.15,26).

Κάθε μορφή αντιποίησης της ρωμαϊκής εξουσίας τιμωρούνταν με βαρύτατες ποινές και συχνά το θάνατο. Ιδιαίτερα τιμωρούνταν τέτοιες περιπτώσεις στην Ιουδαία, σε μια από τις πλέον ταραγμένες περιοχές της αυτοκρατορίας, όπου οι επαναστάσεις κατά της ρωμαϊκής κατοχής ήταν συχνές και αιματηρές.

Ο Χριστός παραδόθηκε στους Ρωμαίους από τους Ιουδαίους «κατηγορείσθαι αυτόν υπό των αρχιερέων και των πρεσβυτέρων» (Ματθ.27,13) ότι «βασιλέα εαυτόν» εποίησε (Ιωάν.19,13) και πως «πας ο βασιλέα εαυτόν ποιεί αντιλέγει τω Καίσαρι» (Ιωάν.19,13). Με αυτά τα εκβιαστικά απαιτούσαν από τον Πιλάτο να Τον θανατώσει, γεγονός το οποίο θορύβησε τον Ρωμαίο ηγεμόνα και υπέγραψε την θανατική Του καταδίκη.

Επικίνδυνο ήταν και από μέρους των Ιουδαίων, να φροντίσουν το σώμα του Χριστού και να το θάψουν με τιμές. Διότι οι Ιουδαίοι συνέλαβαν τον Ιησού ως «βλάσφημο» (Ματθ.26,65), ότι «εαυτόν Θεού υιόν εποίησεν» (Ιωάν.19,7). Ο μωσαϊκός νόμος σε περιπτώσεις ασέβειας και βλασφημίας προς το Θεό ήταν αυστηρός και προέβλεπε μεγάλες ποινές. Ο βλάσφημος στιγματίζονταν από την ιουδαϊκή κοινωνία, όπως και όσοι τον συναναστρέφονταν.

Αυτοί που ζήτησαν το σώμα του Χριστού δεν ήταν άσημοι άνθρωποι, αλλά σημαίνοντα πρόσωπα της ιουδαϊκής κοινωνίας, γνωστά πρόσωπα, μέλη του Μεγάλου Συνεδρίου, κυβερνητικοί άρχοντες, οι οποίοι, με την πράξη τους αυτή έθεταν σε κίνδυνο, όχι απλά τη θέση τους και την υπόληψή τους, αλλά και αυτή τη ζωή τους!

Ο Ιωσήφ ο από Αριμαθαίας «βουλευτής υπάρχων και ανήρ αγαθός και δίκαιος» (Λουκ.23,50), «τολμήσας εισήλθε προς Πιλάτον και ητήσατο το σώμα του Ιησού» (Μαρκ.15,44), για να το ενταφιάσει με τιμές και όχι, όπως συνηθίζονταν να πετούν

τα σώματα των κακούργων στα σκουπίδια. Η λέξη «τολμήσας» φανερώνει το ηρωικό τόλμημα του αγίου και αφοσιωμένου στο Χριστό ανθρώπου!

Μαζί του και ο έτερος αγαθός άρχοντας των Ιουδαίων, ο βουλευτής Νικόδημος «ο ελθών προς τον Ιησούν νυκτός» (Ιωάν.19,39), παλιότερα, για να γίνει κρυφός μαθητής Του. Αυτοί οι δύο σεβάσμιοι και ηρωικοί άνδρες, αψηφώντας τον κίνδυνο να κατηγορηθούν από τους φανατικούς Ιουδαίους ως συνεργάτες του «επικίνδυνου επαναστάτη και βλάσφημου του Θεού», σύμφωνα με το κατηγορητήριο της καταδίκης Του, απέδωσαν τις νεκρικές τιμές στον Μεγάλο Νεκρό. Οι δύο κρυφοί μαθητές του Κυρίου, φανερώθηκαν και επιτέλεσαν την υψηλή αποστολή τους.

Παρούσες και πρωταγωνίστριες στην θεόσωμη ταφή του Κυρίου και οι άγιες γυναίκες Μυροφόρες, εκτός από την Θεοτόκο, «εν αις ην Μαρία η Μαγδαληνή, και Μαρία η του Ιακώβου και Ιωσή μήτηρ, και η μήτηρ των υιών Ζεβεδαίου» (Ματθ.27,56).

Ο ευλογημένος αυτός σύλλογος των αγίων μαθητριών Του, σε αντίθεση με τους άντρες ένδεκα μαθητές Του, οι οποίοι Τον εγκατέλειψαν και κρύφτηκαν, «δια τον φόβον των Ιουδαίων» (Ιωάν.19,38), στάθηκαν άφοβα κοντά Του, Τον θρήνησαν και Τον κήδευσαν με τις τιμές, που Του άξιζε!

Αλλά είχαν την πεποίθηση ότι, όσα έκαναν για Εκείνον ήταν λίγα. Η βιαστική ταφή Του, λόγω της εορτής του Πάσχα, δεν τους επέτρεψε να περιποιηθούν το άχραντο Σώμα Του όσο έπρεπε. Δεν αρκέστηκαν στην μύρωση του αγίου σώματος πριν την ταφή, αλλά θέλησαν να το μυρώσουν και μετά. Έτσι, μη λογαριάζοντας τους κινδύνους και τις ανυπέρβλητες δυσκολίες, «λίαν πρωί τη μια των σαββάτων», «τη επιφωσκούση» (Ματθ.28,1), «ηγόρασαν αρώματα ίνα ελθούσαι αλείψωσι αυτόν» (Μαρκ.16,1).

Ενώ βάδισαν προς το μνημείο, όπου εκείτο ο Διδάσκαλος, σκυθρωπές και λυπημένες, για τον άδικο θάνατό Του, «οδυρόμεναι μετά σπουδής», τις βασάνιζε η σκέψη: «τις αποκυλίσει ημίν τον λίθον εκ τη θύρας του μνημείου;» (Μαρκ,16,3). Ο λίθος, που κύλισαν στη θύρα του μνημείου ήταν «μέγας σφόδρα», ανυπέρβλητο εμπόδιο για την είσοδό τους στο μνημείο, για να επιτελέσουν την ευγενή επιθυμία τους.

Όταν έφτασαν στο μνημείο τις περίμενε η μεγάλη έκπληξη: είδαν τον ογκόλιθο αποκυλισμένο από τη θύρα και πάνω του να κάθεται ο άγγελος της Αναστάσεως (Ματθ.28,1), ο οποίος τους ανήγγελλε το χαρμόσυνο νέο, ότι ο Ιησούς ο Ναζωραίος «ηγέρθη, ουκ εστιν ωδε, ίδε ο τόπος όπου έθηκαν αυτόν» (Μαρκ.16,6). Πήγαιναν να συναντήσουν νεκρό και διαπίστωσαν την ανάστασή του!

Για την άδολη αφοσίωσή τους στον Κύριο και τον ηρωισμό τους, έλαβαν την υπέρτατη επιβράβευση, να αξιωθούν να γίνουν οι πρώτοι μάρτυρες της Αναστάσεως. Οι υπέροχες εκείνες, ταπεινές και καταφρονεμένες γυναίκες, από την ανδροκρατούμενη κοινωνία, αξιώθηκαν επίσης να αναγγείλουν την Ανάσταση! (Λάμπρου Κ. Σκόντζου Θεολόγου – Καθηγητού).